

ע"פ 4446/20 - עדי קוכמן, שגיב יפרח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4446/20

לפני:

כבוד הנשיאה א' חיות

המערערים:

1. עדי קוכמן
2. שגיב יפרח

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום
23.6.2020 במ"י 6904-03-20 אשר ניתנה על ידי
כבוד השופט א' ביאלין

בשם המערערים:

עו"ד אשר אוחיון; עו"ד חן הולנדר

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט א' ביאלין) מיום 23.6.2020 במ"י 6904-03-20, שלא לפסול עצמו מלדון בעניינם של המערערים.

1. המערערים נעצרו ביום 3.3.2020 בחשד לביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף בכוונה לקבל דבר ושימוש במסמך מזויף, ולעבירה לפי חוקאיסורהלבנתהון, התש"ס-2000. ביום 16.3.2020 הורה בית המשפט על שחרורם של המערערים ממעצר בתנאים מגבילים, לאחר שהמערערים והמשיבה הגיעו להסכמה בנושא. בין התנאים המגבילים שעליהם הוסכם נכלל גם איסור על המשך עיסוק הקשור בעבירה למשך 180 יום (להלן: התנאי המגביל).

2. ביום 13.5.2020 הגישו המערערים בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורם, בגדרה ביקשו את הסרת התנאי המגביל. כן ביקשו המערערים כי ככל שהמשיבה תתנגד לבקשה, ייקבע דיון בו יוכלו להציג את טענותיהם בעל-פה. לאחר קבלת עמדת המשיבה, אשר התנגדה לבקשה וטענה כי יש לדחות את הבקשה בהעדר נסיבות חדשות אשר יצדיקו עיון חוזר בהחלטה, דחה בית המשפט קמא את הבקשה בקבעו כי נימוקי הבקשה אינם מבססים שינוי נסיבות שיש בו כדי להצדיק עיון מחדש בהחלטה שניתנה. בית המשפט ציין כי המערערים היו מיוצגים בעת שנתנו הסכמתם לתנאי המגביל ויש להניח שההסכמה לתנאי זה ניתנה על דעתם; כי יש להניח שהמשיבה הסכימה לשחרורם של המערערים בשים לב לתנאי המגביל; וכי "קיים חשד סביר ברף גבוה יחסית" לביצוע העבירות בהם חשודים המערערים ולהישנותן של עבירות אלו. לאור כל זאת קבע בית המשפט כי "לעת הזו" יש להעדיף את האינטרס בהגנה על הציבור על פני זכותם של המערערים לחופש העיסוק. ערר שהגישו המערערים על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים התקבל, נוכח הסכמת המשיבה כי הדיון יוחזר לבית המשפט קמא על מנת שיקיים דיון בבקשה בהתאם להוראת סעיף 57 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (עמ"י 3034-06-20).

3. בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי, קבע בית המשפט קמא מועד לדיון בבקשת המערערים, ובעקבות כך הוגשה ביום 18.6.2020 בקשתם "להחלפת מותב", בטענה כי המותב "כבר הביע דעתו באופן מפורש על הבקשה" בהחלטתו מיום 27.5.2020. בקשה זו נדחתה על ידי המותב ביום 23.6.2020, בציינו כי מדובר הלכה למעשה בבקשת פסלות וכי לא התגבשו נסיבות המקימות חשש ממשי למשוא פנים. בית המשפט הדגיש כי החלטת בית המשפט המחוזי לא כללה התייחסות שמונעת ממנו לדון בבקשה לעיון חוזר, והוסיף "בבחינת למעלה מן הנדרש" כי "טיעוני [המערערים], הן אלו שהוגשו בכתב והן אלו שיושמעו בעל פה בדיון, יישמעו בלב פתוח ובנפש חפצה".

4. מכאן הערעור דנן, בו טוענים המערערים כי בהחלטתו מיום 27.5.2020 הביע המותב "דעה נחרצת" בעניין בבקשתם, באופן אשר מוביל לשיטתם למסקנה כי לא יזכו לקיום משפט צדק בפניו.

5. דין הערעור להידחות. המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים, וכבר נקבע כי העובדה שערכאת הערעור החזירה את הדיון בתיק לערכאה הדיונית אינה מקימה כשלעצמה עילה לפסילת המותב (ע"פ 7250/19 בכרנ' מדינת ישראל, פסקה 3 (17.11.2019)) וכי בהעדר הנחייה אחרת, אין בכך כדי להוביל לפסילת המותב (ע"פ 4284/19 שם טוב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (23.7.2019)). זאת ועוד, המותב הדגיש בהחלטתו כי טענותיהם של המערערים בכתב ובעל-פה יישמעו בלב פתוח ובנפש חפצה, וחזקה עליו כי אכן ינהג כך.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ב בתמוז התש"ף (14.7.2020).

ה נ ש י א ה